

ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ, ΤΗΣ ΜΑΚΑΡΙΑΣ

Η βασιλισμένη αυτοκράτειρα Ευφροσύνη. Ένας διαγωνισμός καλλιπής στο Βυζάντιο. Η ώρα και η πνευματώδης Κασσιανή. Ο Πάρις με το χρυσό μύλο... Ο γάμος του Θεοφίλου με την Θεοδώρα. Εικονολάτραι και εικονομαχοί. Ο γελοιοποιός των αυτοκρατόρων και η «κούκλα» της Θεοδώρας. Η εκδίκησης της αυτοκράτειρας. Ένα χαριτωμένο επεισόδιο.

I

Κατά το έτος 829, ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Μιχαήλ II, πέθανε, αφήνοντας στο θρόνο του το γιό του Θεόφιλο.

Ο νέος αυτοκράτορας ήταν άσπαστος άνθρωπος και γι' αυτό, μέχρις ότου παντρευτεί, η μητέρα του, η βασίλισσα Ευφροσύνη, αντικαθιστούσε στις τελετές της αλής την αυτοκράτειρα, η οποία δεν είχε βρεθεί άσπαστη.

Μα η Ευφροσύνη άπιστευόταν τις τελετές και η επικοινωνία με το πλήθος την έφοβόζε. Ήταν κόρη ενός άτυχου αυτοκράτορα του Βυζαντίου, του Κωνσταντίνου VI, ο οποίος είχε τραβήξει σκληρά κατά διαταγή της μητέρας της και στέφει τον Ελιόγη. Από τότε και μετά μία άλλη καταστροφή που έλασσοκόπησε άμισως κατόπι και η οποία έφραζε από τον θρόνο του Βυζαντίου την οικογένειά της, η φητοχή περιχρήσασα είχε άποσπασθεί σ' ένα μοναστήρι της Παγγαίου, με την έλπιδα να ξεχάσει τον κόσμο και να ξεχαστεί ά' αυτών...

Μα τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν όπωσ τα περίμενε...

Στο μοναστήρι από τη γνώση ο αυτοκράτορας Μιχαήλ, ο πατέρας του Θεοφίλου, θαύτησε από την όμορφιά της και, παίρνοντας την μεσ' από τις θεοσεβείς μοναχές, τον άποιν η ώραία περιχρήσασα είχε γίνει πάλι μία ταπεινή σπυδαίος, την έκανε σούζγο του και αυτοκράτειρα.

Μα τώρα, πού ο Μιχαήλ είχε πάλι πέθανει, η Ευφροσύνη μία μονάχα έπιθυμία είχε: Ν' άφρησιν το παλάτι και να ξαναγυρίσει, αυτή τη φορά για πάντα, στο ήραχο μοναστήρι της Παγγαίου...

Γι' αυτό όλες η προσπάθειές της απέβλεπαν πός να παντρευτεί δοσ το δυνατόν γρηγορώτερα το νεαρό αυτοκράτορα Θεόφιλο.

Για να τού βρη λοιπόν μία άναξία σούζγο, η Ευφροσύνη, σύμφωνα με το παλαιότατο έθιμο της βυζαντινής αλής, έστειλε άγγελιοφόρους σ' όλες τις έπαρχίες της άφάντης αυτοκρατορίας, με την έντολή να αναζητήσουν και να φέρουν στην Κωνσταντινούπολη τις όμορφότερες νέες της χώρας, ά' τις άποιες ο Θεόφιλος θα διάλεγε τη μέλιονα σούζγο του.

Πράγματι, οι άγγελιοφόροι έσκαρφήσαν όστωσ από λίγο καιρός, φέρνοντας μαζί τους όμορφές νέες ά' τη Φρυγία και την Άρμενία, ά' την Άντιόχεια κ' ά' τον Πόντο, ά' την Πελοπόννησο κ' ά' τη Μακεδονία... Τις παρουσίασαν δε στο Θεόφιλο, συγκεντρωμένους τις όλες στο παλάτι μία μέρα μεγάλης όμορφης.

Την ήμερα εκείνη, ο νεαρός αυτοκράτορας διάλεξε έξη ως όμορφότες, με μη μωρόντας να ξεχωρίσει ποιά από τις έξη ήταν η πιο γοητευτική, στο τέλος, αναγκάστηκε, στενοχωρημένος, να αναβάλει την όριστική έλογή του για τη μεθεομένη ήμερα.

Έλειτ' από δωσ μέρες πάλι, η έξη βασίλισσες της όμορφιάς του Βυζαντίου, ξανασυγκεντρώθηκαν στη μεγάλη αίθουσα του εΜαγαρίτου, στο παλάτι...

Ατή τη φορά, ο Θεόφιλος παρουσιάστηκε ανάμεσά τους, κρατώντας, σάν άλλος Πάρις, ένα χρυσό μύλο, το όποιο θα προσέφερε στην όμορφα των όμορων, πού θα είχε την όψησιν τωη να έλεγχε ά' αυτών σούζγός του και αυτοκράτειρα...

Η λεπτομέρειες αλής της έλογης είχε πολύ γνωστές στο λαό μας, αξίζει όμως να τις άφηρηθούμε σύντομα, περιοριζόμενοι μόνο στην ιστορία και άποφενύοντας τους θρύλους.

Ο Θεόφιλος λοιπόν, αφού έφραξε μία διαδοχική ματιά στις όμορφές, καταφρασε να ξεχωρίσει εκείνη που ήταν πράγματι η όμορφότερη και ευγενέστερη ά' όλες. Ήταν μία νέα, άνηχουσα σε μία ά' τις άρχοντιώτερες οικογένειες του Βυζαντίου και όνομαζομένη Κασσιανή — η Κασσιανή.

Την έπληρώσε και δειλά, σάν άμαθος και νέος πού ήταν, φηβήσισε για να πάσση κονθέντα μωιά της και για να κρίνη άν το πνεύμα της όμορφιάς των όμορων ήταν άνάξιο της όμορφιάς της:

— Άπό τη γυναίκα μας έρχεται κάθε καιό...

— Η Κασσιανή, της όποιος το πνεύμα ήταν έσως μεγαλύτερο κ' από την όμορφιά της, τού άπάντησε τότε με τόλμη:

— Ναι, μά κ' από τη γυναίκα πάλι μας έρχεται κάθε καιό...

Η περηφονή αυτή άπάντησης, την όποιαν ο Θεόφιλος δεν περίμενε καθόλου, κατέστρεψε την τύχη της Κασσιανής. Ο νεαρός αυτοκράτορας, θαύτησος ά' την όμορφιά της και ξαφνιασμένος από το άσπαστο για μία γυναίκα της έπαχης έκείνης τομήροσ πνεύμα της, την φοβήθηκε πραγματικά...

Και, από το φόβο του αυτό καταχόμενος, έστειλε ν' άπομακρωθή από την όμορφα Κασσιανή και να προσφρήν το χρυσό μύλο του, μεζ' με το χέρι του, σε μία άλλη ότομηφία, όνομαζομένη Θεοδώρα, άσχετος άν κατόπι, σ' όλη του τη ζωή, δεν νοσταλγόσσε την τομήρη νέα, την όποια είχε έρωτευθεί ά' την πρώτη στιγμή...

Μα κ' η Κασσιανή είχε έρωτευθεί τον αυτοκράτορα και, για να περιχρησθή πού τον έχασε μεσ' ά' τη χρεία της, έχασε ένα μεγάλο μοναστήρι, άποσ και άποσφραζε... Έκει πέρασε όλη της τη ζωή άσολοζομένη, ως γνωστόν, με την θερηκενική φιλολογία... Ήταν περασμένη μ' έξαιρετικό τάλατο ποιήματα και έχραψε πολλά έμνησμένα ποιήματα κα' επηγομήματα, τα όποια διεσώθηκαν ως την έλογή μας κ' ά' τα όποια το γνωστότερο και όμορύτερο ίσως εινε το τραγούδι της Μαγδαλήνης...

Έντομηταξ' η έρωτοζομένη αντίπαλος της Κασσιανής, η Θεοδώρα, έατέφθη με μεγάλη κομψή αυτοκράτειρα στην έκκλησία του Άγιου Στεφάνου. Σύμφωνα δε με τη συνήθεια πού έπαρκατοσε τότε, και όλοκληρή η οικογένειά της συμμετέστηρε την ήρηλή τύχη της. Έτσι η μητέρα της, Θεοκτιστή, άνηφωθηκε στην περιόλετο θεοί της άνακτομής πατριώδας, η τρεξ άδελφές της έκλήθησαν στο παλάτι, άποσ παντρεύθηκαν άνοτάτους τιλοζομής της αυτοκρατορίας και οι άδελφοί της, Πετρονάς και Βάσδα, δεν άφρασαν να γίνουν παντοδύναμοι. Όστώσ δεν έδειξαν κατόπι καμιά ευγνωμοσύνη πρός εκείνη, στην όποιαν άφρασαν αυτή την τόσο έξαιρετική άνηφροσί τους...

Η νέα αυτοκράτειρα ήταν άσπειτής καταγωγής και είχε γεννηθεί στην Παφλαγονία, από μία οικογένεια κυλιπλήνη. Οι γονείς της ήσαν εσειδείς άθήρωται, άφροσόμενοι με λάθος στη λατρεία των εικόνων, έναίνοντες τον όποιοσ το έπίσημο κράτος από καιρό τούρα είχε κηρύξει άμείλιτο πόλεμο. Άναθεμμένη σε τέτοιο περιβάλλον, ήταν φυσικό να εινε κ' η Θεοδώρα πολύ εύλαβής και να τρέφει άπειρο σπασμό πός τις εικόνες.

Γι' αυτό στην άρχή φοβήθηκε πολύ όταν βρεθηκε έξωσρα μεσ' στο παλάτι, άποσ άνευσε άόδειες φροσισες κα' άποσ, κατά διαταγήν του σούζγου της, γκατωζού εικονομάχων κ' αυτών, η λατρεία των εικόνων είχε καταφρηθεί...

Φοβήθηκε τόσο πολύ μάλιστα, όστω αναγκάστηκε ν' άπομακρωθή τις πραγματικές θερηκενικές της πεοιδήσεις και να λατρεύη κρημιά τις εικόνες... Τις είχε καταχρησασμένες μέσα στο πό καιρά μέρη των ιδιαιτέρων διαμερισμάτων της και μόνο όταν βρισκόταν ολιόμωχη και ήσσε πός δεν έπρόκειτο να την έπισκεφθή κανείς, τις έβγαζε και προσηύχετο σ' αυτές.

Μία μέρα όστώσ ο γελοιοποιός των αυτοκράτορων, ένας κοιτοπόνηρος νάνος πού διασπείδαε όλο το παλάτι με τα κωμωκενική άσπει του, μπαίνοντας έξωσρα στο διαμέρισμά της, την έπιασε να τζι κρημνήσεται μεπός στις εικόνες της. Η αυτοκράτειρα έσπευσε να τζι κρημνή κάτω ά' το μαζιλιά της. Ο Θεόφιλος δεν άποκοιλήθηκε να καταλάλησιν πού τίνας έφρόκωτο και, έξω φρονον, γιατι η ίδια η σούζγός του τομήροσ να πεγεφρονή τις διαταγές του, έτρεξε στο γυμνασιώνη, άποσ έκανε μία άγρια σκηνή στη Θεοδώρα. Μά η Θεοδώρα ήταν γυναίκα έξεινη και ήξερε να τζι βγάλη πέρα. Έλειε λοιπόν στο σούζγο της:

— Εινε η καύκλες μου, τού άπάντησε τότε η Θεοδώρα, εινε πάλι όμορφες και τις άγαπάω πολύ...

Χωρίς να χάζη τότε καιρός, ο νάνος έτρεξε και βρήκε τίν αυτοκράτορα, σάν όποιο εινε ότι η σούζγός του είχε μεραξές καύκλες, πού τις έχραβε κάτω ά' το μαζιλιά της. Ο Θεόφιλος δεν άποκοιλήθηκε να καταλάλησιν πού τίνας έφρόκωτο και, έξω φρονον, γιατι η ίδια η σούζγός του τομήροσ να πεγεφρονή τις διαταγές του, έτρεξε στο γυμνασιώνη, άποσ έκανε μία άγρια σκηνή στη Θεοδώρα. Μά η Θεοδώρα ήταν γυναίκα έξεινη και ήξερε να τζι βγάλη πέρα. Έλειε λοιπόν στο σούζγο της:

— Δεν πρόκειται καθόλου για δτι ύποθέτεις. Άπολοσισατα κρημνωόμενοι σ' έναν καθρέφτη με τις άσολοφές μου κ' ο νάνος σου, βλέποντας τα σφμάμα κ' άνανακλωθέντα μεσ' στον καθρέφτη, τα πέρασε για εικόνες, και, ήλιθιος καθώς εινε, έτρεξε να σού πη δτι σού εινε!

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ο περίφημος Γερμανός άρχικαγκελάριος Βίσμαρκ, όταν παραβρι-
ζε στην έξοχική του βίλα, άγαθός με μιλία καθημερινός με τόνε
άνθρωπος του κτήματος του και πρό πάντων με τους δασοφύλακας.

— Έγώ, έλεγε συχνά, παρεξήγησα τις φυσικές κλίσεις μου. Έ-
πρεπε να γίνω δασονόμος!

Ο Βίσμαρκ, όπως έκανε υπερβολικά, έτσι και έπαινε υπερβολικά.
Μία από τις μανίες του ήταν να τρέχει με κολασμό, πράγμα που
πολλές φορές παρά λίγο να του στοιχίση τη ζωή. Άρχει να πουμε ότι
χρησιμοποίησε άτ' τ' άλογό του περισσότερες από πενήντα φορές και
ότι κατά την τελευταία πόσει έπαυσε τρία πλείονά του!

Η άλληλογραφία του Βίσμαρκ ήταν κάτι το έκληκτικό. Κατά τή
έτη του λάμβανε μάλιστα ή επιστολές που λάβαινε από διάφορα μέρη
έφταναν σ' άπιστευτού αριθμούς. Το ταχυδρομείο της περιφέρειας
του του παρέδωσε μέσα σ' ένα χρόνο 550.000 επιστολές και 10.000
ηλεκτρογράμματα. Έπίσης μέσα στο ίδιο χρονικό διάστημα έλαβε έκ
μέρους διαφόρων πτωχών αίτησεις συνδρομής. Το ποσόν των συν-
δρομητών αυτών στους φτωχούς άνοήθην εις 13 εκατομμύρια φράν-
κων!

Ένοηστο ότι ήταν άδύνατο να άπαντήσει ο Βίσμαρκ σ' όλες τις
αίτησεις επιστολές, τις οποίες μόλις έφτανε να διεξέλεθι αυτές, σί
εφορματίζε τις και σί οβελίον του, διαβάοντας όλοι τους νύχτα και
μέρα. Γι' αυτό λοιπόν πολλές φορές άναγκαζόταν να δημοσιεύη στις
έφημερίδες δηλώσεις, τονίζοντας ότι... λόγω πλήθους επιστολών δεν
θα έλαμβανε άτ' άνην τις νέες που θα του στέλλονταν. Μά κι ή δη-
λώσεις του αυτές δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα και ή
επιστολές του έστρένοντο βροχιδόν...

Ρώτησαν κάποτε τόν Βίσμαρκ τί ιδέα έχει για τίς
νυναιδες.
Και σί απηροής Αρχικαγκελάριος άπάντησε:
— Είναι τή πλέον βλαβερά ζώδια άτ' όσα έπίσει
σ' Θεός! Θα μπορούσαν και να λείψουν!

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΠΩΣ ΖΕΣΤΑΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΕΡΟΙ ΛΑΟΙ

Ο τρόπος της θερμάνσεως δεν είναι ο ίδιος παντού,
άλλά ποικίλλει αναλόγως τών διαφόρων λαών και κλι-
ματίων.

Έτσι το σημερινό τζάκι ήταν ολωσδιόλου άγνωστο
στούς αρχαίους Έλληνας και Ρωμαίους. Οι τελευταίοι
χρησιμοποίησαν για να ζεσταίνονται ένα είδος μαγ-
καλιού, μέσα στο όποιο έκαigan άρωματά και ενώδη
ξύλα.

Οι Άραβες για να ζεσταθούν άνάβουν φωτιά κοντά
στη σπηλι του, ενώ οι Κινέζοι όταν κρυώνουν, καταπίνουon στα
λε-
γόμενα «πύρινα πυράδια» τους, μικρά πυράδια δηλαδή, μέσα στα
όποια καίει φωτιά.

Οι λάκωνες για να ζεσταθούν τοποθετούν μέσα στις καλύβες του
τέσσερες πέτρες, άπάνω στις όποιες καίνε κλαδιά από σημύδες.

Οι αρχαίοι Γάλλοι άναβαν σπηλιές τη φωτιά άπάνω στο χόμια,
μέσα σέ μικρές καλύβες τών σπηλιών του, και άβιναν στη στήνη
ένα άνοιγμα για να βγαίνει ο καπνός.

Η έφεύρεσις του τζακιού όφειλεται στούς Γάλλους και χρονολο-
γείται άπό τού 16ου αιώνας. Στην άρχή τή κατασκεύαζαν πολύ
μεγάλα, για να μπορούν να ζεσταίνονται όλα τή διαμερίσματα του
σπιτιού. Σιγά-σιγά όμως τή τζάκια άρχισαν να τελειοποιούνται και
διαδόθησαν τόσο πολύ, όστε αργότερα δεν ήταν δυνατόν να νοηθή
σπίτι χωρίς τζάκι.

Ο Θεόφιλος προσποιήθηκε ότι την πίστεψε και άμηνά να πείη σ'
θυμός του. Μά ή Θεοδόρα δεν άμηνά άτιμώρητο τόν άδικαίνο να
νο. Έπειτα από μερικά ήμέρες, έπειδή ο γελωτοκόπος έκανε μία
μικρή άταξία, διάταξε να τόν μαστιγώσουν αλάεηρα και έπειτα άτ'
αυτό τού άπαγόρευσε να ξαναμύληση ποτέ σέ κανένα για τίς «κω-
λύδες» τού γυναικωνίτη της.

Γι' αυτό άπό τότε κάθε φορά που ο Θεόφιλος τόν ρωτούσε σχε-
τικώς, ο άνός έπαινε μία παράδοξη έξ-
φρασι, έβαζε τόν ένα χέρι του στο στόμα και τ' άλλο στο μέρος που, κατά διατα-
γήν της Θεοδόρας, τόν είχαν μαστιγώ-
σει, και έλεγε σιγά-σιγά και γρήγορα:
— Όχι... όχι... Μεγαλίνοιατε...

Δεν κάνει να μιλήσουμε άλλη φορά για τίς
κωλύδες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια της
δραματικής ζωής της αυτοκρατει-
ρας Θεοδόρας.

Η ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΑΝΟΥΤΣΟΣ ΝΟΤΑΡΑΣ

Ο νεώτερος Νέστωρ της Πελοποννήσου. Πώς έμυθη σ' Πα-
νεύτσος στη Φιλική Έταιρεία. Για να καταπαύουν ή διχέ-
νησις. Η ύπηρεσις τού Νοταρά στην άγώνα. Οικονομιακές
συμφερές και άτυχίες. Ο άντάρτης άνειψίος του. Ο Πανου-
τσος εκλέγεται σέ ηλικία 103 έτών Πρόεδρος της Έθνεσυνε-
λεύσεως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Πανούτσος Νοταράς, τού όποιου την εικόνα—έργον και αυ-
τή τού περιήμου Σωγράφου Φοιντελ—δημοσιεύουμε τού έξώφυλλο,
κατήκετο από παλαιά και ένδοξη οικογένεια της Κορινθίας.
Γεννήθηκε στα 1740, και ήταν άρκετά προχωρημένης ηλικίας, όταν
ή Φιλική Έταιρεία άρχισε να προετοιμάη την Έπανάστασι.

Οι Φιλικοί δεν μπορούσαν βέβαια να μην στήνουν στή μεγάλη
σχεδιά του και την πανίχρονη οικογένεια τών Νοταραίων και γι'
αυτό άπετάθηκαν προς τόν Πανούτσο, ο όποιος, λόγω της ήλι-
κίας του και της σοφροσύνης του, έθεωρείτο τότε ως ο νεώτερος
Νέστωρ της Πελοποννήσου.

Ο Πανούτσος στην άρχή άκονσε με δυσπιστία τίς προτάσεις
των Φιλικών, μά όταν είδε ότι τή παράγματο είχαν φτάσει σέ άπορο-
χώρητο κ' ότι ή Έπανάστασις ήταν πού έτοιμη να ξεσπάσει, δεν
έδιστασε ούτε στιγμή και άνέλαβε να ξεγεύρη την Κορινθία και την
Μεγαλιδα...

Κατά την κρίσην δέ εκείνην περίοδο έλαμψαν όλα τή προτερή-
ματα τού Πανουτού, ο όποιος ήξερε να στέκεται πάνω άτ' τίς φι-
λοδοξίες τών περισσότερων άπό τούς άρχηγούς, που όλοι τους ήθε-
λαν να κατέλαβον τή άνώτατη άξίωματα. Έστειλε μάλιστα τότε
μιά επιστολή στούς Προσώτους της Γαλιόλης στην ό-
ποια, μεταξύ άλλων έγραφε και τή έξης:

«Άς πάψουν πειά ή έριδες για την άρχηγία!
Ο καιρός σήμερα δεν είναι καιρός για έπαυλα,
άλλα για άγώνες!... Άς άγωνιστούμε λοιπόν όλοι
για την πατρίδα, έχοντας υπ' όψει μας, ότι «ο νο-
μίμος άθλήσις, δικαίως στεφανώνεται, με τόν άμύ-
ραντον της δόξης στέφανον εν ήμέρα καθ' ην ανα-
λάμψει το φώς!» Άς έχουμε άκομα υπ' όψει μας
το παράδειγμα τών πρώτων χριστιανών, τών όσίων
ή καρδιά και ή ψυχή ήταν μία! Άς λείψουν ή
διχώνιες μεταξύ μας!...»

Όταν, κατά τού Μάρτιου τού 1821 ξεσπάγη ή Έ-
πανάστασις, ο γέρο Πανούτσος, έσπευσε να μύληση
με τέρη ένθουσιασμό την σημαία της, ξεζωνάσε, μέσ'
στην άγάθη του για την πατρίδα, ότι οι άνδελφοί του
Σωτήριος και Άνδρίκος βρισκότανον άμωροι στή γέ-
νια τών Τορκών.

Τή γρηγορία—ήταν τότε πού άγδόνται χρόνιος—δεν
έπείσθησαν στήν Πανούτσο να ζωστή κ' αυτός τού έ-
φος. Υπηρετήσε όμως την πατρίδα του, διατελέσας δι-

αδοχικός πλημφοσίος της πρώτης και της δεύτερης Έθνεσυνε-
λεύσεως. Πρόεδρος της Βουλής και μέλος τού Εκτελεστικού, και έ-
παυτός τών Οικονομικών κατά τίς άρχες τού άγώνος. Κατόρθωσε
δέ χωρίς κανένα κρατικό πόνο να συντελέση στην όργάνωσι και στήν
έξοπλισμό τού στρατού και τού στόλου και να ξεασφαλίση έτσι τή νίκη.

Ο Νοταράς διακρίθηκε πάντοτε για την άφοσίωσι του προς τού
καθήκον, για τή μεγάλη του σίνασι, και για τή γλυκύτητα και τή
μετροπρέπεια τού χαρακτήρος του. Μισούσε επίσης τρυμερά τίς επι-
δείξεις και έπαι έξοιδες έντελως άδούρα για τίς άνάγκες τού ά-
γώνος παρά πάνω από ένα εκατομμύριο άπό την περιουσία του.

Καθ' όλη την διάρκεια τού άγώνος, ο ένδοξος αυτός πρεσβίτης,
έντελής σέ πολλές και μεγάλες δοκιμασίες. Ο άνελφότος τόν Άν-
δρίκος άποκημάτισε άπό τόν Τορκώνος, ενώ ο άλλος, ο Σωτή-
ριος, άγονόμως φηλασιμένος στην Τριπολι. Έκτός αυτών, ο Πα-
νούτσος είδε την περιουσία του να καταστρέφεται άπό τούς έμφε-
λίους σαλαραμύους και είδε άκόμη τόν πολυαναμενόμενο τόν άνεψώ
να στρέψη τή όπλα κατά της Κερκυρηήσεως, τίς όποιες και ο ίδιος
άποτέλεσε μέλος, κηρύσσοντας την άνταρσία στην Κορινθία και πα-
ραδιδοτάς της ολόκληρη στή σφαγή και στην λεηλασία...

Και είναι μόν άλήθεια ότι ο νεώτερος και φιλόδοξος άνεψώ τού
Πανουτούς έξελήθη για τού καιρό που έκανε έτσι στην άγώνα,
πέφτοντας ένδοξος στή πεδίο τίς τιμής, μά και ο ηρωικός θάνατός
του άνοιξε μία καινούργια πληγή στην καρδιά τού έθιου του που
τόν λάρωνε...

Μετά την άνειψιθήρωσι της Έλλάδος και λίγο πριν άπό τόν
έρχομό τού Καποδίστρια, ο Νοταράς άπεσέθη στην ιδιωτική ζωή
και έτσι δεν άνειψιθη στή έσωτερική διχώνιες, τίς όποιες παρα-
κολούθησε με όλην από μακρνια.

Μά, κατά την μεταπολίτευση τού 1843,
ο Κορινθίος τόν έξέλεσαν πλημφοσίονος
τους στην Έθνεσυνέλευσι, άν και ήταν
παιύ 103 έτών.

Μετά τού τέλος τών εργασιών της Έ-
θνεσυνελεύσεως αυτής, τίς όποιες μάλιστα
έξελήγη Πρόεδρος, ο Νοταράς άπεσέθη
στην πατρίδα του τή Τριπολι της
Κορινθίας, όπου έζησε ήσυχος ως τού 1849,
όποτε και πέθανε σέ ηλικία 109 έτών.

